

Борьо. Вдига глава, погледва портрета и въ изтупление го
замахва къмъ кѣта. Послѣ става и дълго спомне изъ стаята. И тѣхъ
ще захвърля, па нека — — нека! — —

III

Баба Нейка, едва наднича прѣзъ вратата

Баба Нейка. — Чааятъ е готовъ. Ела булка, че
налей за Боря, пѣкъ азъ да нагледвамъ дѣцата.

Мара. — Излиза.

IV

Борьо самъ.

Ходи насамъ натамъ; погледва на картинитѣ. Послѣ отива до
прозореца и облѣга глава, загледанъ на вѣнъ.

Чуватъ се кърканиитѣ на друго ято жерави.

Гласа на Мара. — Закуска да донеса ли? —

Борьо. — Само каничка чай.

Мълчание.

Гласа на Мара. — То е моя работа! — — Ти
трѣбва! — —

Гласа на Баба Нейка. — Добрѣ — — —
Добрѣ — —

Мълчание.

V

Мара. — Съ каначка чай въ ржка, слага го на масата и седа.

Борьо. — Защо не донесе за себе си?

Мара. — Азъ се напихъ!

Борьо. — Гледа я. Но какво има? —

Мара. — Азъ немога повече; немога търпя!

Борьо. — Неразбирамъ!

Мара. — Слагамъ захаръ на дѣцата, а тя взема по
една бучка назадъ „Тѣй кжца се не върти“, кай. „И за
утрѣ ще потрѣбва“.

Борьо. — Погледва я очуденъ. И за това — —

Мара. — Споши ми нахортува едни кола; четѣла
сѣмъ по цѣль день, а кжщата се вхуняла; дѣцата се биле
окжсани — — — азъ незнамъ тази жена!

Борьо. — Незнамъ кога ще се разберете! Най сѣтне
тя е стара — прави се, че не я чувашъ — хайде!